

Українські квіти

Ганна Черінь

Вийшли зрання на гуляння
Українські діти,
їх стрічали і вітали
Українські квіти.

Ось волошки, сонні трошки,
Синім шовком шиті,
Ясноокі, чисто вмиті,
Розбрелись по житі.

Ось рожева конюшина,
А на ній і комашина,
Що, не дивлячись на ранок,
їсть солодке на сніданок.

А чиї ж то голосочки?
То видзвонюють дзвіночки.
То вони, як телефон,
Розганяють квітам сон:

"Дзень-дзень! День!
Вставайте, квіти:
Йдуть до нас веселі діти!"

Чути голосок ромена:
— Не торкайтеся до мене:
Я в недільному вбранні,
Всі пелюстки випрані!

На горбочку мак
В шапці, як козак.
Він яскравий, як вогонь,
А бундючний — Бог боронь!
Вміє задаватись так
Тільки ще будяк!

Там росте холодна м'ята

(Добре пахне, як пом'яти).

Там шовковая трава

Щось шепоче, як жива.

А з травички — ніжні личка:

То вже — "Братік і Сестричка",

У тих самих кольорах,

Що на наших прапорах.

Розбрелись по полю діти —

Більші, менші і малі —

Молоді яскраві квіти

Української землі.